

Λοιπόν, η φάση έχει κάπως έτσι...

Εδώ και κάμποσο καιρό ακούς για την περιβόητη κρίση που μαστιάζει την ελληνική κοινωνία και την οικογένειά σου. Δουλειές χάνονται, μισθοί μειώνονται, συντάξεις κόβονται. Και μπορεί να σκέφτεσαι :τι με νοιάζει εμένα; Εσύ έχεις ν'αντιμετωπίσεις μια ανιαρή και βάρβαρη καθημερινότητα στο δικό σου σχολικό μικρόκοσμο. Τα πράγματα, όμως, δεν είναι ξέχωρα και ποτέ δεν ήταν. Γιατί αυτή η κρίση που όλο συζητιέται δεν αφορά απλώς την «ελληνική οικονομία», αλλά ολόκληρο το υπάρχον σύστημα που προκειμένου να εξελιχθεί και να συνεχίσει να μας εκμεταλλεύεται, πραγματοποιεί αλλαγές και χτυπά όλους τους τομείς. Και έξω από όλα αυτά δε θα μπορούσε να βρίσκεται ούτε το σχολείο. Ήδη στην ατζέντα της υπουργού Παιδείας Α.Διαμαντοπούλου παρελαύνει μια σειρά μεταρρυθμίσεων που αφορούν την εκπαίδευση, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο, και στόχο έχουν να σε μετατρέψουν σ' ένα καλοκουρδισμένο ρομποτάκι που θα λειτουργεί δουλικά στις επιταγές της αγοράς και ταυτόχρονα να εντείνουν τους ταξικούς αποκλεισμούς.

Και για να μπούμε στο θέμα: ένας απ' τους προγραμματισμούς τους είναι οι **συγχωνεύσεις** των σχολείων. Πρακτικά τι σημαίνει αυτό; Αίθουσες όπου θα στοιβάζονται 30 μαθητές-ριες, καθηγητές στα πρόθυρα νευρικού κλονισμού και ένα μάθημα που θα περιορίζεται ακόμα περισσότερο στην επιβολή της τάξης και της πειθαρχίας και στον βομβαρδισμό του μυαλού σου με σκόρπιες, άχρηστες επί τω πλείστον πληροφορίες. Και επειδή το ξεφύλλισμα των βιβλίων σημαίνει χρόνο και χρήμα για το κράτος, ξεκίνα τη χρονιά σου με **χιλιάδες φωτοτυπίες** και δύο dvd ώστε να αποχωνώνεσαι ακόμα περισσότερο μπροστά σε μια οθόνη υπολογιστή. Βέβαια, αν επιμένεις στην πολυτέλεια του βιβλίου, μπορείς να ζητήσεις και λίγα χρήματα απ'τους γονείς σου για τη σημερινή «δημόσια και δωρεάν παιδεία». Και αφού σ'αυτή την κοινωνία ο ελεύθερος χρόνος σου θεωρείται πολυτέλεια, είπαν να περάσουν και **μια αύξηση των διδακτικών ωρών** (λες και δεν σου'φταναν οι άπειρες φροντιστηριακές ώρες) προκειμένου ν'αξιοποιηθεί πιο «εποικοδομητικά» και να μπεις σιγά-σιγά στο ρόλο του εντατικοποιημένου εργαζόμενου-δούλου που θα σε θέλουν αύριο. Όμως, μην ανησυχείς. Αν νιώσεις ότι αρχίζεις να τα παίζεις ή ακόμη χειρότερα αν νιώσεις επιτέλους την ανάγκη να αντιδράσεις, θα'ναι εκεί για σένα «μονάδες ψυχολογικής υποστήριξης» του ΟΚΑΝΑ(Οργανισμός Κατά των Ναρκωτικών!) πρόθυμες να καταστείλουν την όποια «παρεκκλίνουσα» και «παραβατική» σου συμπεριφορά.

Βέβαια, ζούμε σε καιρό κρίσης και επειδή «λεφτά δεν υπάρχουν» (ή τουλάχιστον έτσι μας λένε), τα οικονομικά βάρη των σχολικών μονάδων έχουν επωμιστεί οι χρεωκοπημένες τοπικές αυτοδιοικήσεις, που με τη σειρά τους αδυνατούν να σηκώσουν ένα τέτοιο φορτίο. Αλλά η σωτηρία βρέθηκε για άλλη μια φορά στην καλή προαίρεση «ευαγών» ιδρυμάτων και διάφορων επιχειρηματικών ομίλων. Μήπως σιγά-σιγά αρχίζει να σου **ξεδιαλύνεται το τοπίο**; Πολύ πιθανό το σχολείο σου να είναι μια αποδοτική επιχείρηση, που στην κορυφή της θα βρίσκεται ο διευθυντής ως ένας ικανότατος μάνατζερ και στον πάτο της εσύ, δέκτης μιας στείρας, εξειδικευμένης γνώσης κομμένης και ραμμένης στα κερδοφόρα σχέδιά τους. Οι ανάγκες της αγοράς, όμως, είναι πολλές και συνεχώς εξελίσσονται. Γι' αυτό και το Υπουργείο Παιδείας περιλαμβάνει στις διακηρύξεις του τη Δια Βίου Μάθηση, ώστε να καταρτίζεσαι και να εξειδικεύεσαι διαρκώς, να λειτουργείς πάντα σαν ένα καλολαδωμένο γρανάτζι του συστήματος. Αντιστοίχως αποδοτικά θα πρέπει να λειτουργούν και οι καθηγητές σου, και ποιος καλύτερος τρόπος να εκβιαστεί η συμμόρφωσή τους παρά με την απειλή της αξιολόγησης;

Για να αποφευχθούν παρανοήσεις, σε καμία περίπτωση δεν επιζητούμε το σημερινό σχολείο να μείνει ως έχει. Προφανώς πάντοτε αποτελούσε και αποτελεί ένα πεδίο όπου καταπνίγεται η δημιουργική και κριτική σκέψη, η γνώση τεστάρεται με παπαγαλίες και αγχωτικά διαγωνίσματα, ενώ παράλληλα πιστοποιείται με ελέγχους και βαθμολογίες που βάζουν την ταμπέλα του καλού και κακού μαθητή. Πάνω κάτω έτσι σε βάζουν στη διαδικασία να ανταγωνίζεσαι τους συμμαθητές σου, να κυνηγάς βαθμούς η τελικά να παραιτείσαι, αν νιώσεις ανίκανος να ανταποκριθείς σε αυτές τις προσδοκίες. Απουσιολόγια και τιμωρίες εκβιάζουν την υπακοή σου και σε μαθαίνουν να σκύβεις το κεφάλι στα αυριανά αφεντικά. Και για να ζεις με την αυταπάτη ότι έχεις κι εσύ ένα λόγο σ'όλα αυτά, σου δίνουν τη δυνατότητα να ψηφίζεις τα πενταμελή και δεκαπενταμελή συμβούλια, για να μάθεις ότι έτσι ακριβώς και αύριο θα πρέπει να αναθέτεις σε άλλους την διαχείριση της ζωής σου. Βέβαια, είναι τόσο τρομοκρατημένοι που ακόμα και στην ανάθεση «διαβλέπουν κινδύνους» οπότε είχαν να καταργήσουν και όποια ψήγματα μαθητικής αντιπροσώπευσης.

Μια μικρογραφία της σημερινής κοινωνίας είναι ουσιαστικά το σχολείο και επομένως για μας η οποιαδήποτε αλλαγή του ,όπως αντιστοίχως και της κοινωνίας δε μπορεί παρά να είναι συνολική. Και τα σαθρά θεμέλια του δε γίνεται να ξαναχτιστούν από τους «από πάνω», αυτούς που μας εξουσιάζουν, παρά μόνο να καταστραφούν από τους «από κάτω», εσένα, τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριές σου, καθένα που ονειρεύεται να οικοδομήσει ένα σχολείο ελεύθερο σε μια ελεύθερη κοινωνία. Όχι ένα κτιριακό έκτρωμα περιστοιχισμένο με κάγκελα και φράχτες αλλά ένα ελάχιστο σημείο αναφοράς όπου όλοι οι εμπλεκόμενοι, ισότιμα και συλλογικά, θ' αναπτύσσουν στο εδώ και τώρα τις δικές τους μεθόδους και μορφές, τους δικούς τους θεσμούς αυτομόρφωσης με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Ωστε να κατακτούμε και να μοιραζόμαστε την γνώση όχι ως εμπόρευμα και καταναγκασμό αλλά ως δημιουργική εμπειρία, ως αναζήτηση και πειραματισμό, ως συλλογικό βίωμα. Χωρίς εξετάσεις και βαθμούς, χωρίς φροντιστήρια και άγχος, χωρίς ειδήμονες, ιεραρχικούς ρόλους και αποκλεισμούς.

Και ωραία όλα αυτά αλλά θα αναρωτηθείς εύλογα: Και πως θα τα πετύχω; Έτοιμες λύσεις και συνταγές δεν υπάρχουν. Αυτά που οραματίζεσαι για το αύριο μπορούν ν'αποτελέσουν τα όπλα σου στο σήμερα. Έννοιες όπως αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, ισότητα και συλλογικότητα μπορούν να πάρουν σάρκα και οστά μέσα και έξω απ'τα σχολεία, μέσα σε ανοιχτά και μέσα σε κατειλημμένα σχολεία που θα γεμίζουν με τη ζωντάνια και τη χαρά ανθρώπων που θα αποφασίζουν ισότιμα, θα καθορίζουν οι ίδιοι τις ζωές τους και θα αγωνίζονται καθημερινά από κοινού για μια ελεύθερη κοινωνία. Γιατί αν δεν αντιληφθούμε την μόρφωση και την κυκλοφορία της γνώσης ως υπόθεση της κοινωνίας, θα συνεχίσουμε να καταπίνουμε αμάσητα τα σκουπίδια της εξουσίας. Σε μορφή βιβλίων ή και dvd.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ

**Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών
από τους πρόποδες του Υμηττού**

paarty@squat.gr

